

φράσεων είναι παραστατική, ώστε θέλα γίνομαι
μια κίνησι κ' ἐγὼ ἀπ' τὴς πολλῆς πού ὑψώνουν κα-
ταμεσῆς τοῦ κόσμου τὸ μέγα θαῦμα.

Ἄνοιγώ τὴν ψυχὴ καὶ πίνω λαχταριστὰ στὴν
πηγὴ τοῦ χρώματος καὶ τῆς ἐννοίας, σὺν τὸ που-
λάκι πού βρίσκει ἀξάφνα τρεχούμενο νερό.

Καὶ σὺν κατακαθίσουν τὰ φώσφωρα τῶν οὐρα-
νῶν κι ἀπομείνει ὁ καπνὸς τους, βυθίζομαι, λὲς καὶ
μὲ παρασέρνει τὸ ἡλιοβασίλεμα πού πάει νὰ φέξῃ
ἄλλου.

Τότε κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπαρ-
ξί μου· κ' ἓνα μάτι ξένο βλέποντάς με νὰ περπατῶ
ἀμίλητα κάτω ἀπ' τὰ δένδρα, χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ εἴ-
πῃ ὑπνοβάτη. Μὰ ἐγὼ, σὺν ἄξιος θεατῆς, «γρηγο-
ρῶ» περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη στιγμή. Γιατί ἡ
ὁμωρία ὅπως κατεβαίνει χτυπᾷ στὰ κρύσταλλα τοῦ
ψυχικοῦ μου παλατιοῦ, ἀντιφεγγίζοντας μέσα μου
σὲ ἀνθοδέσμη ἐλόψυχη κάθε λαμπροσταγόνα πού
ἐκύλισε.

Ἔτσι, μὲ τὰ μάτια μου βλέπω τὴν πυρκαϊὰ τοῦ
ἐαυτοῦ μου καὶ ντύνομαι μὲ τέτοια λαμπρότητα πού
δὲν μπορῶ κι οὔτε θέλω νὰ μιλήσω.

Κάθε δειλινὸ γίνεται στὴ Μεγάλῃ Πηγῇ τὸ συ-
ναπάντημα.

Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ ἐγὼ καὶ τὰ σογνεφένια μου
πλάσματα καθόμαστε στὸ τραπέζι τῆς δειλινῆς εὐω-
χίας.

Ὁ τόπος ὅλος στὸ γλυκὸ βράδιασμα φαίνεται
σὺν παραμῦθι πού λὲς καὶ ξεδιπλώνεται γιὰ νὰ τὸ
ἴδωσιν καὶ νὰ πλατύνουν οἱ ψυχές.

Ξπλώνομαι στὰ χόρτα καὶ παίζω μὲ τὰ νερά
ὡς πού τὸ δρέσιμο ποτίζει τα κόκκαλά μου.

Συχὰ νοιώθω σὺν κρινοδάχτυλα νὰ μοῦ ἀνακα-
τώνουν τὰ μαλλιά δίνοντάς μου κρυάδα στὸν τρα-
χηλο.

Κι ἄλλοτε ἀκούω σὺν ἀναπνοὲς κοντὰ μου ἀπὸ
χείλια καυτὰ .. Μιὰ ἀνατριχίλα λούζει τὸ κορμί μου,
τέτοια, πού ἡ σάρκα μας γίνεται κατάλευκη σὺν νὰ
κρυώνῃ.

Θέλω ν' ἀγκαλιάσω, μὰ δὲν βρίσκουν τὰ χέρια
μου παρὰ τὴς ἀθῶες πτεροῦγες περαστικῶν πουλιῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΟΔΟΠΗ

Ν. Ποιοτῆ : Ροδόπη, τραγωδία. Σχ. 80, σελ. 101,
δρ. 3. Βιβλιοπώλης : Βασιλείου καὶ Κουκλάρας
(ἔδδος Σταδίου, 42), Ἀθήνα.

ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ

Μόλις εἴκοσι δυὸ χρονῶν πέθανε δὸς κ' ἓνα μῆνα ὁ Ἀ-
χιλλεὺς Δημητριάδης, γιὸς τοῦ ἀπὸ τόσα χρόνια δασκάλου
στὴ Νικομήδεια καὶ τώρα διευθυντῆ στὰ Μουδανιά κ. Ἀ-
λέξαντρου Δημητριάδη.

Μεγαλοιδεάτης καὶ φανατικὸς γιὰ τὴ γλώσσα μας.

Τελειόφοιτος τῆς Μεγάλῃς τοῦ Γένους Σχολῆς, σπούδα-
ξε γιαιτρικὴ στὸ Τούρκικο Πανεπιστήμιο, χωρὶς νὰ πάψῃ
νὰ καταγίνεται μὲ τὴ φιλολογία μὲ παραδειγματικὸ ζῆλο.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἡ νέα φιλολογία μας πού σὺν ἐπιστήμη
καλλιεργεῖται, ἔχει νὰ δείξῃ κάμποσους διαλεκτοὺς ἐργάτες.
Βέβαια μὰζι μὲ αὐτοὺς πρέπει νὰ κατατάξῃ καὶ τὸν αὐτοχ
καὶ λιγότερο Ἀχιλλεὺς Δημητριάδη.

Νικομήδεια

ΜΙΧΑΗΛΣ Γ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

...

ΨΥΧΟΠΑΛΕΜΑ

Νύχτα! κ' ἀργὰ κ' ἀθόρυβα τῆς θλίψης τὰ σοκοῦδια
τοῦ στοχασμοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς γυρεύοντας τὸ αἶμα,
ἴδια πλοκάμια ζώνουν με, μαυλῶντας σιωπηλά...

Κι' ἀρισσοταρμένα κίτρινα λουλούδια τοῦ θανάτου
στὴ Νύχτα κόμη φέγγουνε τ' ἀγνωστοῦ κόσμου τ' ἄστρα
κι' ἀγέρας εἶναι βάρυσομος κ' ἀνάσα μου βαρεῖα...

Μὰ ὡς κίστρο γερὸ στέκουμαι, σφιχτὰ ζωσμένο κίστρο,
— τὴν ἀγωνία μέσα του, γαλήνια τὴν κορφή, —
κ' ἔχω τὰ χέρια μάρμαρο κ' ἔχω τὴν ὄψη ἀχνή.

ΚΑΘΑΡΕΤΗ ΔΗΛΙΑ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΕΠΙΤΑΞΕΩΣ ΦΡ. 50.000.0000

Ἐξοφλητέον ἐντὸς 4 1/2 ἐτῶν. Ἠγγυμένον ἐκ τῶν
πλεονασμῶν τοῦ Διεθνoῦς Ἐλέγχου

ΕΠΙ ΤΟΚΩ 6 ο/ο

ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΕΚΑΣΤΗ ΕΚ ΦΡ. ΧΡ. 100

Τοκομερίδιον ἐκ φρ. 3 πληρωτέον τῇ 2

Ἰανουαρίου καὶ 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ 40.000 ὁμολογίας τοῦ
ἀνωτέρου δανείου εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ἀρτίου, ἤτοι δρχ. 100
πρὸς 6 ο/ο.

Αἱ ὁμολογίαὶ φέρουσι προσηρητέον τὸ τοκομερίδιον
πληρωτέον τῇ 1 Ἰουλίου 1914, ἀνήκει δὲ εἰς τὸν ἀγορα-
στὴν τὸ ἀναλογοῦν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀγορᾶς.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δύνανται νὰ ἀποταθῶσιν εἰς
τοὺς κατὰ τόπους Ἀναποκριτάς τῆς Τραπεζῆς ἢ καὶ ἀπ'
εὐθείας εἰς τὴν Λαϊκὴν Τραπεζαν.